

Sygn. akt V KK 193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **G. B.**

skazanego z art. 244 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lipca 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 31 marca 2016 r.,

**I. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia G. B. od popełnienia
zarzucanego mu czynu,**

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

G. B. został oskarżony o to, że w dniu 21 września 2015 r. około godziny 14.50 w C. przy ul. S. na drodze krajowej K-26, kierował rowerem, czym nie zastosował się do zakazu prowadzenia rowerów, orzeczonego wyrokiem Sądu

Rejonowego w G. z dnia 31 grudnia 2014 r., obowiązującego w okresie od 7 lutego 2015 r. do 6 lutego 2016 r., tj. o czyn z art. 244 k.k.

W dniu 16 lutego 2016 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w G., działając na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z G. B. kary 7 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie, a nadto o zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i opłaty.

Sąd Rejonowy na posiedzeniu w dniu 31 marca 2016 r., powyższy wniosek uwzględnił i wydanym w tym dniu wyrokiem skazał G. B. na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37a k.k. na karę 7 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 10 kwietnia 2016 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 6 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym przyjęciu, że popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa z art. 244 k.k. nie budzi wątpliwości i uwzględnieniu uzgodnionego z nim wadliwego wniosku prokuratora o wymierzenie kary bez przeprowadzenia rozprawy, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia prawa materialnego, poprzez skazanie G. B. za popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k. pomimo, że zarzucony mu czyn nie wyczerpuje znamion tego przestępstwa.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego G. B. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd rozpoznając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. jest zobowiązany do zbadania sprawy zarówno pod

względem formalnym, jak i merytorycznym. W ramach tej kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego. Niespełnienie tego warunku uniemożliwia uwzględnienie złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosku i rodzi konieczność zwrotu sprawy prokuratorowi (art. 343 § 7 zd. 1 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w G., uwzględniając wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i skazując G. B. na karę 7 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art. 244 k.k., nie sprostął wskazanym powyżej wymogom.

Fakt, że oskarżenie wiązało się z naruszeniem przez G. B. orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 31 grudnia 2014 r. środka karnego zakazu prowadzenia rowerów na okres roku, implikował po stronie sądu meriti obowiązek poczynienia ustaleń co do obowiązywania tego środka w dacie zarzucanego oskarżonemu czynu, tj. w dniu 21 września 2015 r. Zakaz prowadzenia pojazdów obowiązuje bowiem od daty uprawomocnienia się orzeczenia i okres ten nie biegnie tylko do chwili wykonania obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu.

W świetle powyższego zasadniczą okolicznością, która winna być ustalona przez Sąd była data uprawomocnienia się wyroku orzekającego wobec G. B. zakaz prowadzenia rowerów.

Wprawdzie do akt sprawy dołączono odpis wyroku wydanego w sprawie VI W .../14, zaopatrzony w klauzulę stwierdzającą datę uprawomocnienia się orzeczenia, jednakże wskazano w niej datę 7 lutego 2015 r., gdy tymczasem z akt sprawy VI W .../14 wynika jednoznacznie, że wyrok ten faktycznie uprawomocnił się dopiero w dniu 13 lutego 2016 r. Wcześniejsze przyjęcie, jako datę uprawomocnienia się orzeczenia, dnia 7 lutego 2015 r. było zaś spowodowane wadliwą decyzją w zakresie tzw. doręczenia zastępczego, będącą skutkiem przesłania do G. B. odpisu orzeczenia na adres w S., podczas gdy z akt sprawy wynikało, że faktycznym miejscem jego pobytu była miejscowość St. Po stwierdzeniu powyższego uchybienia obwinionemu G. B. doręczono odpis wyroku

we właściwy sposób, wskutek czego uzyskał on walor orzeczenia prawomocnego z dniem 13 lutego 2016 r.

Zestawienie powyższych dat przesądza, że w dacie czynu przypisanego G. B. w niniejszym postępowaniu, tj. w dniu 21 września 2015 r., wyrok warunkujący odpowiedzialność karną skazanego za przestępstwo z art. 244 k.k. nie był orzeczeniem prawomocnym, a w konsekwencji nie obowiązywał G. B. zakaz prowadzenia rowerów.

W powyższej sytuacji jest oczywiste, że orzekający sąd nie miał podstaw do wydania na posiedzeniu wyroku skazującego G. B. za popełnienie, w dniu 21 września 2015 r. przestępstwa określonego w art. 244 k.k. Dotknięty taką wadą wyrok ostać się nie może, ponieważ nieprawidłowe stwierdzenie, iż okoliczności popełnienia tego czynu nie budzą wątpliwości miało istotny wpływ na treść tego wyroku.

W konsekwencji powyższego należy uznać, że skazujący wyrok Sądu Rejonowego nosi ponadto cechę oczywistej niesłuszności w rozumieniu art. 537 § 2 k.p.k. G. B. nie wyczerpał bowiem swoim działaniem znamion przestępstwa określonego w art. 244 k.k., penalizującego niestosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia rowerów, ponieważ w dacie 21 września 2015 r., kiedy ponownie rowerem kierował, wskazany zakaz nie obowiązywał.

Z tych względów, Sąd Najwyższy podzielając wniosek kasacji, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i uniewinnił G. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

kc